

Forfatter: Drachmann, Holger

Titel: Udrag fra MED KUL OG KRIDT SKITSER (FORAAR 1872)

Citation: Drachmann, Holger: "Samlede poetiske Skrifter", i Drachmann, Holger: *Samlede poetiske Skrifter*, 1906-1909, s. 89. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-drachmann01-shoot-idm139703123558832/facsimile.pdf> (tilgået 02. maj 2024)

Anvendt udgave: Samlede poetiske Skrifter

at fyldes med Københavnerne af begge Køn, og han kunde med lige saa stor Sikkerhed afgøre, naar Klokkeren igen var fire; thi saa kom „Holmens faste Stok“ af Mandkønnet fra Arbejde, og den Bro, der benævnes Elefantbroen, dundrede under Trinene af de faste Gaster, som om det virkelig havde været Elefanter, der travede over den.

Han kunde om Eftermiddagen se Helsingørsdamperen, naar den kom glidende ind imellem Skibene paa Reden; han kunde høre Musikken derude fra, og naar det var rigtig stille, saadan en rigtig rolig, blid Sommeraften, og naar han hørte rigtig nøje efter, kunde hans Øre vel endogsaa opfange Lyden af de Miniaturbrændinger, der kom bælgende fra Hjulkassen og skvulpede mod Stenene inde paa Langelinje.

Han kunde navnlig saa dejligt høre de store Popler suse over sit Hoved; og naar han var rigtig taalmodig, og holdt tilstrækkelig længe ud, da kunde han under denne højtidelige Susen som under en skøn, alvorlig Ouverture se de mørke Aftenskyer rulle til Side som et tungt Draperi og Maanen komme glidende langsomt og majestætisk ind paa Scenen.

Da kunde han, hvis der ellers var Spor af Poesi i Fyren, ikke undgaa at blive saadan, hvad man i daglig Tale kalder en Smule romantisk. — — Dog nej, vi vil ikke introducere den stille Betragter af Naturen og Folkelivet paa denne flove Maade. Vi vil i det hele taget ikke introducere ham; han faar springe lige ind i det!

Jeg var lige kommen hjem fra en Rejse i Udlandet. Jeg havde set Abekattene paa Gibraltar og Røverne i Kalabrien. De første havde jeg været med til at forhindre fra at blive skudt; de sidste havde jeg med en vis Fornøjelse set blive skudt i en Kasernegaard i Reggio. Det var nogle store Tyvknægte. Der var navnlig en, Pietro Perrelli tror jeg, som var et usædvanligt Eksempel. Men jeg snakker over mig. Det er man altid saa tilbøjelig til, naar man lige er kommen hjem fra en Rejse. Saa bliver det, man har ladet tilbage derude i den vide Verden, stort og fyldigt, og det, man er kommen hjem til, viser sig saa smaat og magert. Og saa snakker man som sagt om alting derude fra, selv om Aterne (Røverne vil jeg slet ikke tale om).

I Danmark er der Gud ske Lov endnu mange, som ikke har været udenlands. Af den Grund er der endnu mange, som vil høre paa Fortællinger fra Udlandet; og en saadan velvillig Tilhører havde jeg faaet, og vi var spadseret sammen over Voldene og gennem Grønningen og var landet oppe paa den gamle Esplanade-Pavillon. Og der havde vi siddet ved en halv Historie, og nok en halv Historie, indtil min Tilhører var gaaet hjem i Forretninger og havde ladet mig ene tilbage under de susende Popler.